

درگیری در حال رشد

درگیری های آشکار بین نیروهای انقلاب به رهبری پرولتاریای شهری و بورژوازی لیبرال ضدانقلابی که به طور موقت در رأس حکومت قرار دارد، بیش تر و بیش تر متجلی می گردد و قابل اجتناب نیست. البته بورژوازی لیبرال و شبه سوسیالیست های از نوع عامی و نادان خواهند کوشید تا از مجموعه ای از شعارهای احساسات برانگیز همچون «اتحاد ملی» در برابر تضاد طبقاتی استفاده کنند. اما تا کنون هیچکس موفق نشده تا جلوی تضادهای اجتماعی و رشد طبیعی مبارزات انقلابی را با کلمات بگیرد.

ما تنها از طریق کنایه های غیررسمی و تلگرام های رسمی به بخشی از تاریخچه ای این حوادث پی برده ایم که اکنون در حال وقوع می باشد. اما هم اکنون واضح است که پرولتاریای انقلابی بر سر دو نکته با قاطعیت هر چه تمام تر با بورژوازی لیبرال در تضاد قرار خواهد گرفت.

اولین تضاد که نقداً هم ایجاد شده است، بر سر مسأله ای شکل حکومت است. بورژوازی روسیه به سلطنت نیاز دارد. در کلیه ی کشورهای که سیاست امپریالیستی دارند، ما شاهد رشد فزاینده غیرعادی قدرت فردی هستیم. سیاست مصادره ی جهانی، قراردادهای سری و خیانت های آشکار نیاز به مستقل بودن از کنترل پارلمانی و تضمین تغییرات در سیاست دارد که از طریق تغییر کابینه میسر است. علاوه بر این، برای طبقات دارا سلطنت مطمئن ترین متحد در مبارزه با حمله ی انقلابی پرولتاریا است.

در روسیه هر دوی این اصول، نیرومندتر از هر جای دیگر عمل می‌کنند. بورژوازی روسیه انکار حق رأی دادن به مردم را غیرممکن می‌یابد و به خوبی می‌داند که چنین مخالفتی، توده‌ها را علیه حکومت موقت بلند کرده و [در نتیجه] به [نفوذ] چپ، یعنی مصمم‌ترین جناح پرولتاریا در انقلاب چیرگی می‌بخشد. حتی میخائیل الکساندروویچ، مقام سلطنت ذخیره هم می‌داند که دستیابی به سلطنت بدون دادن «حق رأی‌گیری عمومی، برابر، مستقیم و مخفی» امکانپذیر نیست. برای بورژوازی اساسی‌ترین کار این است که هم اکنون یک جایگزین سلطنتی در برابر عمیق‌ترین مطالبات اجتماعی-انقلابی توده‌های کارگر ایجاد نماید. بورژوازی رسماً در حرف موافقت کرده است که حل مسأله‌ی شکل حکومت را به قضاوت مجلس مؤسسان واگذار کند. در عمل اما، حکومت موقت «اکتبريست-کادت» [حکومت موقت بعد از انقلاب ۱۹۰۵- مترجم] به همراه وزارت اکتبريست- کادت، کار تدارک تشکیل مجلس مؤسسان را به کارزار سلطنت علیه جمهوری بدل خواهد کرد. ماهیت مجلس مؤسسان تا حد زیادی به ماهیت کسانی که آن را تشکیل می‌دهند، بستگی دارد. آنچه که مسلم است این است که پرولتاریای انقلابی می‌باید هم اکنون ارگان‌های خود، شوراهای نمایندگان کارگران، سربازان و دهقانان را در مقابله با ارگان‌های اجرایی حکومت موقت برقرار نماید. پرولتاریا در این مبارزه باید توده‌ی مردم برخاسته را به گرد خود متحد نموده و تنها یک هدف را پیش رو داشته باشد: تسخیر قدرت حکومتی. تنها یک حکومت کارگری انقلابی تمایل و توان آن را دارد که در زمان تدارک مجلس مؤسسان، تصفیه‌ی دموکراتیک کاملی را در کشور انجام داده، ارتش را از بالا تا پایین بازسازی و آن را به میلیشیای انقلابی تبدیل نموده و در عمل به دهقان فقیر نشان دهد که تنها راه رهایی آن‌ها در گروی حمایت از رژیم کارگری انقلابی است. مجلس مؤسسانی که بر

پایه‌ی اینگونه تدارکات تأسیس می‌گردد، بازتاب واقعی نیروهای انقلابی و خلاق کشور گشته و عامل پرفدرتی در پیشرفت هر چه بیش‌تر انقلاب می‌گردد.

موضوع دومی که پرولتاریای سوسیالیست با گرایش‌ات بین‌المللی را در اپوزیسیون با بورژوازی لیبرال با خصلت امپریالیستی قرار می‌دهد، مسأله‌ی جنگ و صلح است.

نئون تروتسکی

۱۹۱۷

مترجم: سارا قاضی

بازنویس: یاشار آذری

آدرس اینترنتی کتابخانه: <http://www.nashr.de>

ایمیل یاشار آذری: yasharazarri@gmail.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری

تاریخ بازنویسی: ۱۳۹۸